

Arrest

nr. 207 754 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 25 januari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag te weigeren.

Deze weigeringsbeslissing werd getroffen onder de vorm van een bijlage 20 en draagt de titel "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten".

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.08.2017 werd ingediend door:

Naam: N.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: N.-B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan legt betrokkene volgende documenten voor:

- *Twee arbeidscontracten van bepaalde duur dd. 28.04.2017 en 31.10.2017 K. VZW met bijhorende loonfiches voor de periode mei-september 2017 waaruit blijkt dat zij een gemiddeld maandloon heeft van 1277,69 euro.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten, waaronder de huurprijs van 540 euro voor het appartement dat betrokkene huren, cfr. huurovereenkomst dd 20.12.2016), de variabele kosten van het dagelijkse leven en het feit dat zowel de referentiepersoon én betrokkene na aftrek van de vaste en variabele kosten met het resterende bedrag van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het eerste middel haalt de verzoeker tevens aan dat de motiveringsplicht in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) is geschonden, alsook de materiële motiveringplicht en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt als volgt:

"II. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming!"

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker de nodige stappen neemt om zich te integreren in België. Hij verblijft reeds enkele jaren op het grondgebied, samen met zijn echtgenote. Hij werkt zelf ook en heeft steeds gewerkt van zodra hij dit mocht en legt hiervan ook de bewijzen voor.

Hij wenste deze stukken van tewerkstelling ook in te dienen bij de aanvraag doch de gemeente in Malle stelde dat deze "niet in overweging" konden genomen worden en nam deze niet aan.

Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat in de beslissing gemotiveerd wordt dat:

"bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk".

Dit is foutief en ten onrechte. Verzoeker had zelf ook een vaste tewerkstelling en dus heeft hij ook een vast inkomen waardoor het koppel niet ten laste valt van de staat en hier ook geen risico toe is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende'⁷ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Het Agentschap voor integratie en inburgering stelt:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder ?

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Huwelijk of gelijkgesteld –partnerschap*
- Ouder dan 18 jaar*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Een voorwaarde voor gezinshereniging met een Belgische echtgenote, in casu Mevrouw D. V., is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Verzoeker wordt verweten dat hij geen stabiele en toereikende inkomsten voorlegt bij zijn aanvraag.

Bij het indienen van deze aanvraag wilde hij de documenten, die werden gevoegd bij zijn 1ste aanvraag, opnieuw toevoegen doch de gemeente Malle wilde deze niet aannemen. Ook bij zijn loonfiches werd hem meegedeeld dat deze niet in overweging genomen werden en dat hij deze niet kon toevoegen.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk over voldoende inkomsten beschikken.

Ook wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun, indien wordt geoordeeld dat verzoeker en zijn echtgenote over onvoldoende inkomsten beschikken.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomensvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager."

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel en grondig onderzocht dient te worden, wat in casu geenszins is gebeurd.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft een behoefteanalyse te maken in het dossier van verzoeker, zeker in het kader van het feit dat verzoeker zelf ook over een tewerkstelling beschikt, getuigt van een onzorgvuldige behandeling van het dossier.

Bij de 1ste aanvraag van verzoeker zijn reeds meerdere documenten meegedeeld waaruit blijkt dat zij een stabiel gezinsinkomen hebben.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

De echtgenote, alsook verzoeker hebben steeds zelf ingestaan voor hun onderhoud.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

Dat de echtgenote van verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zeker nu verzoeker ook bijdraagt tot het gezinsinkomen.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken.

Verwerende partij is van mening dat het inkomen van de echtgenote niet volstaat, doch zij kan niet overgaan tot een loutere weigeringsbeslissing. Zij diende een behoefteanalyse te maken in het dossier van verzoeker, wat zij niet heeft gedaan.

Verder voldoen verzoeker en zijn echtgenote ook aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging."

3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt in dat de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze is gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing de nodige feitelijke vaststellingen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. De gemachtigde stelt uitdrukkelijk vast dat de verzoeker *“niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie”*. De gemachtigde licht hieromtrent toe dat de voorgelegde bestaansmiddelen van verzoekers echtgenote (dit is de referentiepersoon) heden ontoereikend zijn omdat er slechts een gemiddeld maandloon is van 1277,69 euro, wat enerzijds lager ligt dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, en dat anderzijds niet volstaat om een minimum aan waardigheid voor zichzelf en voor de verzoeker te bieden.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, bevat de bestreden akte wel degelijk een concrete behoefteanalyse en is de beoordeling van de gemachtigde geenszins beperkt tot een kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen. De gemachtigde motiveert immers als volgt: *“Gelet op de maandelijkse vaste kosten, waaronder de huurprijs van 540 euro voor het appartement dat betrokkene huren, cfr. huurovereenkomst dd 20.12.2016), de variabele kosten van het dagelijkse leven en het feit dat zowel de referentiepersoon én betrokkene na aftrek van de vaste en variabele kosten met het resterende bedrag van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”*

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoeker toont ook niet aan dat de opgeheven motieven het bestreden weigeringsbesluit niet zouden kunnen dragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

3.1.2. De verzoeker beroept zich verder op een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(…)”

Onder een titel “socio-economisch onderzoek” betoogt de verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle elementen. De verzoeker laat evenwel na om *in concreto* na aan te duiden met welke elementen de verweerder dan wel geen rekening heeft gehouden. Waar de verzoeker stelt dat bij het beëindigen van het verblijfsrecht rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en in de mate dat hij dienaangaande verwijst naar zijn integratie in België en het feit dat hij gewerkt heeft, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing niet strekt tot het beëindigen van een reeds eerder toegekend verblijfsrecht, maar dat zij enkel de weigering inhoudt van een aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig.

De verzoeker kan zich voorts niet beperken tot de loutere bewering dat de gemeente Malle geweigerd heeft om stukken inzake zijn tewerkstelling aan te nemen. Hiermee toont de verzoeker niet aan dat er ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met stukken die in het kader van de voorliggende aanvraag daadwerkelijk werden voorgelegd. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake artikel 40ter van de vreemdelingenwet bij de aanvrager en dus bij de verzoeker ligt. De gemachtigde kan uiteraard enkel de stukken in rekening nemen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft overgemaakt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in het kader van de thans voorliggende aanvraag documenten heeft voorgelegd omtrent zijn tewerkstelling in België. Het komt de Raad voorts als annulatierechter niet toe om op grond van de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken, waarvan niet blijkt dat zij aan de bevoegde overheid werden overgemaakt, te gaan beoordelen of de verzoeker al dan niet voldoet aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. De Raad kan enkel onderzoeken of de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die hem door de aanvrager ter hand werden gesteld en of hij binnen de grenzen van de redelijkheid is gebleven bij zijn besluit dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing een precieze opsomming geeft van de door de verzoeker overgemaakte stukken omtrent de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan legt betrokkene volgende documenten voor:

- *Twee arbeidscontracten van bepaalde duur dd. 28.04.2017 en 31.10.2017 K. VZW met bijhorende loonfiches voor de periode mei-september 2017 waaruit blijkt dat zij een gemiddeld maandloon heeft van 1277,69 euro.”*

De gemachtigde stelt ter zake het volgende vast:

“Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten, waaronder de huurprijs van 540 euro voor het appartement dat betrokkene huren, cfr. huurovereenkomst dd 20.12.2016), de variabele kosten van het dagelijkse leven en het feit dat zowel de referentiepersoon én betrokkene na aftrek van de vaste en variabele kosten met het resterende bedrag van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Deze vaststellingen stroken met de stukken van het administratief dossier en zij worden door de verzoeker geenszins concreet weerlegd. Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing rekening houdt met alle voorgelegde documenten aangaande de wettelijk vereiste toereikende bestaansmiddelen. Waar de verzoeker verwijst naar stukken die hij bij een eerdere aanvraag zou hebben aangebracht, wijst de Raad erop dat alle aanvragen individueel moeten worden beoordeeld. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt bovendien ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zijn aanvraag te stofferen met alle documenten die hij nuttig achtte om aan te tonen dat er is voldaan aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene bestaansmiddelenvereiste. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan in het licht van de voormelde bestaansmiddelenvereiste.

Zoals reeds uiteengezet onder punt 3.1.1., heeft de gemachtigde wel degelijk een behoefteanalyse doorgevoerd. Zo wijst de gemachtigde erop dat de referentiepersoon huur dient te betalen *a rato* van 540 euro maandelijks en stelt hij dat het resterende bedrag van het maandelijkse inkomen van 1277,69 euro ontoereikend is om, na aftrek van alle vaste en variabele kosten van het dagelijkse leven, ervan te kunnen leven. Deze beoordeling is correct en redelijk en zij ligt in de lijn van het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie, waarnaar de verzoeker verwijst.

Het arrest C-578/08 *Chakroun* van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 (hierna: het arrest *Chakroun*) stelt dat lidstaten, in het kader van de inkomensvoorwaarde voor gezinshereniging tussen derdelanders, weliswaar een referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. In die zin bepaalt artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan dat indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Daargelaten de vraag of het arrest *Chakroun in casu* naar analogie dient te worden toegepast, nu dit arrest betrekking heeft op de inkomensvoorwaarde bij gezinshereniging tussen derdelanders op grond van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging terwijl het *in casu* gezinshereniging betreft tussen een derdelander en een statische Belg, wijst de Raad erop dat in de thans bestreden beslissing, anders dan in het arrest *Chakroun*, het verblijfsrecht niet werd

geweigerd louter omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoen aan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. De bestreden beslissing maakt ook duidelijk dat de inkomsten te laag zijn om te voorkomen dat de verzoeker en/of de referentiepersoon ten laste valt van de openbare overheden. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat deze analyse niet correct zou zijn.

Van een strikte toepassing van een grens van 120% van het minimumloon is in de bestreden beslissing geen sprake. Integendeel, de bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de genoemde inkomsten de referentiepersoon niet in staat zullen stellen om voor zichzelf en de verzoeker met een minimum aan waardigheid in België te leven.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid. Met de inkomsten van de verzoeker zelf kon de gemachtigde geen rekening houden vermits zij hem in het kader van de thans voorliggende aanvraag niet kenbaar werden gemaakt. De verzoeker maakt tot slot evenmin aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover hij beschikt, heeft besloten dat niet is voldaan aan de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet gesteld bestaansmiddelenvereiste.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.3. Waar de verzoeker de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 januari 2007, nr. 166.369; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878). De verzoeker beperkt zich in zijn eerste middel in wezen tot de algemene bewering dat in andere dossiers wel de mogelijkheid werd gegeven om het dossier aan te vullen.

Deze blote bewering volstaat geenszins om een schending van het gelijkheidsbeginsel aan te tonen.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoeker stelt dienaangaande het volgende:

“II.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is naar België gekomen en woont hier samen met zijn echtgenote die beschikt over de Belgische nationaliteit.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet"

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat het duidelijk is dat verzoeker het recht heeft een band met zijn echtgenote op te bouwen en te onderhouden en dat hij die kans ook moet krijgen!"

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Minstens moet worden opgemerkt dat de verzoeker enkel stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een onevenredige schending van de gezinsbescherming in de zin van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Aangezien de gemachtigde uitdrukkelijk aangeeft dat de weigeringsbeslissing wordt genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, kan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet dienstig worden toegerekend aan de thans bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn vaste rechtspraak oordeelt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het gegeven dat er van een vreemdeling geen gevaar uitgaat voor de nationale of openbare veiligheid of voor het economisch welzijn, doet geen afbreuk aan het legitieme belang van de staat om de vigerende verblijfsreglementering te doen respecteren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

De verzoeker toont niet concreet aan dat er sprake is van een wanverhouding tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat bij het doen naleven van de geldende verblijfsreglementering.

Derhalve kan niet blijken dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In het derde en laatste middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

"II.3. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Kameroen.

Immers het reisadvies van de Belgische overheid luidt: "Kameroen is een land dat officieel in oorlog is met de terroristische organisatie Boko Haram."

Verzoeker voegt in bijlage het reisadvies. Hij weet dat dit van toepassing is op de toeristen die naar Kameroen reizen, doch geeft het een algemeen beeld weer van het land in kwestie. Om dit advies op te stellen wordt ook onderzoek gedaan naar het land waardoor men wel kan aannemen dat Kameroen niet kan beschouwd worden als een veilig land.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

Ook in het kader van het derde middel wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing de verzoeker geenszins verplicht om terug te keren naar Kameroen. De verzoeker kan *in casu* dan ook niet dienstig aanvoeren dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, kan de gemachtigde bij de beoordeling van een aanvraag om een verblijfskaart van een burger van de Unie (*cf.* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet) bovendien enkel rekening houden met de documenten die hem door de aanvrager worden aangereikt. Aangezien bij de aanvraag geen elementen aangaande de veiligheidssituatie in Kameroen werden voorgelegd, kon en hoefde de gemachtigde hiermee dan ook geen rekening te houden.

De thans bestreden beslissing houdt enkel de weigering in van de aanvraag voor een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging met een statische Belg. Zij houdt geenszins verband met de veiligheidssituatie van de verzoeker in zijn land van herkomst. Bij de loutere weigering van een verblijf inzake gezinshereniging, ingediend in België, zoals *in casu*, hoeft dan ook geen rekening te worden gehouden met de situatie in het land van herkomst. Indien de verzoeker een verblijfsrecht wenst te verkrijgen gelet op de veiligheidssituatie in Kameroen, dan dient hij hiertoe een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE